

Haarblomsten

En
Samling af Ungdomsarbejder
ved
A. Olsen

Christiania
trykt paa Forfatterens Forlag hos F. Lehmann

1874

Duncker & Co.

Thorvaldsen.

Blandt Nordseens Bøver sig hæver en De

Med ildbrandset Top,

Hvor uhyre Hvale blandt Jisbjerge døe

Med blodende Krop;

Dg Den nu Island man kaldet har,

Der under sit Hjerte en Moder bar

En Son, som paa Havet hun fødte,

Mens grumt Elementerne brøde.

Dg Sonnen det var ret en fyrig Aand,

Saa skarp, som en Vee;

Han havde saa herlig en kunstfærdig Haand,

Som Nogen vil see;

han skar sig de skønneste Billeder ud,
Smadrenge og mangen en Bondebrud;
Paa Borde og Bænke og Stole
Stod' Heste og Hopper og Fole.

Om Aftenen sad han i Arnen Bræ
Med Bog udi Haand,
Og alt som han læste om Kunstneres Daad,
Da brændte hans Aand;

Paa Bogen rystede hvert et Blad,
Snart var han bedrøvet og snart var han glad;
Han læser, og grubler, og tænker
Sig langt fra Omgivelsens Rænker.

I Aanden han danned sig mangen Gud
Af Oldtidens Nor;
På Strandens Isblokke han hugged sig ud
En Odin og Thor;

Af Sneen han formed sig Kvinder og Mænd,
Men alt som han formed, de smeltede hen;
Fortræden til Stenen han springer,
For Hammeren Meiselen klinger.

I Norden falde kun Skyggerne af

Hvad Evtigt og Stort,

I Syden den bildende Kunsts Straaler gav

Den studsende Jord;

Og Kunstmonstres Armod er Kunstaandens Grav;

Thi rakte ham Norden en Vandringsskav,

At følge den raabende Stemme,

Og vandre hvor Anden har hjemme.

Nu staar han i Kunstens udgaarne Hjem,

Med forfænde Aand,

Hvor Oldtidens Monstre er stillede frem

I broderligt Baand;

Q Der staaer han, som fængslet til Kunsternes Stjød;

Q Hoit luer i Barmen den ulmende Glød;

Q Han seer paa sit Marmor og sukker,

Q Han seer paa sin Meisel og hugger.

Q Paa Seraphvinger sig hæver hans Sjel

Til Himmelen hen,

Q At flytte olympiske Guders Capel

Til Jorden igjen;

Q Og modig i Gudernes Hal han fremstaaer;

Q Og ei fra Guldhallen forskædet han gaaer,

Q For henover Ethers Bølger

Q Til Jorden ham Guderne følger.

Q Hans Bærsted søger hver Kvinde og Mand

Med rynkede Bryn,

Q Men knap de af Stedet sig røre kan,

Som slagne af Lyn;

Og Thorvaldsen hugger og Thorvaldsen flaaer;
De Store kommer, og kjober, og gaaer;
Den Ene fortæller den Anden,
Praxiteles nu er opstanden.

Ja bryst Dig, o Norden! din Roes er stor,
Fra Island han kom;
Ryst flammende Nordlys dit straalende Flor
Dybt ud over Rom!

Af! under din Jis ligger meer, end een Blod,
Som Evigheds Porte med Lethed opbrød;
Læg Phosphor paa Sneen, som flammer!
Bluz staaer den i luende Flammer.
